

СТАНОВИЩЕ НА ИНСТИТУТА НА ПРОФЕСИОНАЛНИТЕ СЧЕТОВОДИТЕЛИ В БЪЛГАРИЯ (ИПСБ)

ОТНОСНО: НОВА АЛ. 11 НА ЧЛ. 123 ОТ ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ДАНЪК ВЪРХУ ДОБАВЕНАТА СТОЙНОСТ (ЗДДС)

Ние, от Института на професионалните счетоводители в България (ИПСБ), в качеството си на представляващи най-голямата счетоводна общност в България, изразяваме отрицателно становище по отношение на предложенията за промени, свързани с въвеждане в Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на задължение за предоставяне на данни за наличните дълготрайни активи и материални запаси (нова ал. 11 на чл. 123 от ЗДДС).

Мотивите ни са следните:

1. По отношение на мотивите по предложенията в Проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност

Съгласно мотивите, приведени в предложението, се изтъква, че мярката се основава на възможността, предвидена в чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО. Въпреки това ние, от ИПСБ, сме на мнение, че предложената мярка не е в съответствие с разпоредбите на Директива (ЕС) 2020/285, която предвижда възможност за извършване на ефективен контрол върху *по-големите данъчно задължени лица* и отчитане на *разходите на малките предприятия*, които са пропорционално по-високи от разходите на големите предприятия поради ограничените ресурси на малките предприятия.

В случая не са взети под внимание административната и финансовата тежест, които посочените промени ще имат върху микропредприятията и малките предприятия, и същевременно не са оценени ползите/приходите от тази мярка, които ще има за данъчната администрация и държавния бюджет. Ние, от ИПСБ, поддържаеме мнението, че предложените промени създават по-голяма финансова тежест за микропредприятията и малките предприятия. Предприятията следва да извършват регулярна инвентаризация на материалните си запаси и дълготрайните си активи, за да установяват реалното количество, качество, налични липси и излишъци на материални запаси и ДМА, подлежащи на бракуване, предвид, че задължените лица следва да не нарушават чл. 313 от Наказателния кодекс и да не декларират неверни или неточни данни. В допълнение, задължените лица е необходимо да водят допълнителен регистър за ДМА поради различната дефиниция на понятието в параграф 1, т. 83 от ЗДДС и приложимите счетоводни стандарти.

2. По отношение на оценката на въздействието от проекта

В Стратегията за развитие на държавната администрация (приета с Решение № 140 на Министерския съвет от 17.03.2014 г.) българската администрация се ангажира да продължи „принципите и практиките на интелигентното регулиране“, въведени на европейско ниво,

налагайки активно оценката на въздействието като ключов инструмент за въвеждане на нови регулации и осъществяване на политики.

С приетите изменения на Закона за нормативните актове (обн. в ДВ, бр. 3 от 3 май 2016 г., в сила от 04.11.2016 г.) съставителят на проект на нормативен акт извършва оценка на въздействието на въпросния нормативен акт, като при изработването на нови закони и норми в тях се изисква **оценка на въздействието**. Видно, такава е направена – но само частична, и по-конкретно според нас не е детайлно анализирано съотношението между формулираните цели и очакваните резултати. Все пак целта на оценката на въздействието е повишаване на качеството на нормативните актове чрез изследване на социалните, икономическите, екологичните и други ефекти от тяхното прилагане, включително върху малките и средните предприятия, неправителствените организации и гражданите, при зачитане на принципите на откритост, обосновааност, съгласуваност със заинтересованите страни, пропорционалност, ефикасност и ефективност. Като заинтересована страна, не сме убедени и не виждаме аргументи, че приетите правила и методология от Министерския съвет чрез Наредбата за обхвата и методологията за извършване на оценка на въздействието са изцяло спазени.

Предвид изложеното в настоящото становище, настояваме посочените промени в частта на чл. 123 от ЗДДС да отпаднат в този си вид.

С уважение: Евгени Руйков
Председател на УС на ИПСБ